

Äraandmine nuhtleb äraandjat.

Aastal 1815, sakslaste wõidurikka sõja ajal prantslaste wastu, sai üks kuulus saksa kindral ühe rikka prantsuse mõisniku juure korterisse. Mõisnik, kes kindralile oma lossi peal aset oli annud, teadis wäga hästi, kuidas prantslased endiste aastate sees saksa- maad riisunud olid, ja et see wõeras auusa- meelega wahwa sõjamees, seda neile prantsuse pinnal mitte kätte tasuma ei ole tulnud; waid et selle kõwaste pigistatud Euroopale igatsetud rahu jälle anda. Aga kui ta Hol- landimaal kautatud lahingist kuulis, ja sest, kuidas ühendatud sõjawäed wõidurõõmust ki- hutatud, Prantsuse riigi piiridesse tungisid, wõttis ta ette, oma kallimad asjad maha- matta, et need mitte temast ärariisutud ei saaks.

Ta laskis ühe suure puust kasti ärarau- tada, panni oma kallimad asjad, oma hõbe sõdgiiriistad, käepärast olewat raha, ja pere- konna kallimad ehteasjad sinna sisse, laskis rohtaia müüri ääre sügawa auugu kaewata ja seda rasket kasti sinna sisselasta. Selle töö juure ei tahtnud ta ühtegi muud tarwi- tada, kui oma kahte teendert, keda ta armas usaldada wõiwat. Ühte nimetati Fleury ja teist Benjamin. Esimene oli juba mitmed aastad siin majas olnud, oli mõisaomaniku, kelle isa juures ta juba teenis, poisikese põlwest tunnud, ja oskas ennast libistamiste ja keele- kandmistele läbi proua ees auusaks teha, teda peeti kõigeparemaks ja ustawamaks teendriks ja ta oli kõiks asjus tähelpaneja, siis pole ka mitte imekspanna, et härra temast lugu pidas. Benjamin oli alles mõned kuud seal teenimas, tegi kõik mis teda kasti usinaste ja heameelega, oli oma härrale ustaw ja rõõmuštas, et ka see teda usaldas. See kalli- waraga täidetud kasti matmine sündis õõ- ajal, mõisahärra ligiolemisel.